Ч. 150 Пятниця 7 липня (20 липня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ситуациї. — Справи Фінляндиї. Подиї в Хінї).

Ходять поголоски, що президент міністрів др. Кербер має небавом на підставі принятих Цісарем предложень, розпочати на ново переговори з провідниками великих парляментарних сторонництв, а то між иншими в справі проґрами робіт в парляменті в заповідженій вже сесиї на конець вересня або початок жовтня. Також мають розпочати ся переговори що-до утвореня нової більшости. N. freue Presse висказує гадку, що всі предложеня Кербера мають відносити ся до язикової справи, що однако не значить ще, аби відносили ся лише до язикової справи. Здаєть ся, що при тім обійде ся без угодових конференций, а президент міністрів буде переговорювати за кождою партиєю з окрема. Коли має які пляни октройованя, то лише в резерві. Кербер відїхав коло вечера з Ішлю з поновленою повновластию. Цісар має мати до него повне довірє. Приготованя до реактивованя парляменту вже розпочали ся.

Про конфлікт в Фінляндиї доносять з Гельсінґфорсу слідуючі, дуже цікаві подробиці, що докладно поясняють хід подій в тім краю: Коли фінляндский сенат не хотів оголосити царского указу в справі заведеня росийского язика, ґенерал-ґубернатор Бобріков узнав ситуацию за дуже поважну, і поїхав сам до Петербурга, аби порадити ся в рішаючих кругах Рівночасно однак і шеф фінляндскої канцеляриї царя, ґраф Арнфельт, поїхав до Петербурга, аби опозицию сенату представити не яко опір супротив волї царя, але яко конечність, випливаючу з приписів фінляндскої конституциї. Тимчасом одинайцять сенаторів подало ся до димісиї, чим опозиция сенату значно ослабила ся. Вернувши з Петербурга, Бобріков візвав другий раз сенат до оголошеня царского указу, і сенат піддав ся. Головний орґан фінляндских патріотів Nya Pressen, замкнено за те, що критикувала царский указ і полїтику Бобрікова. Видавець сеї часописи був тогди за границею. Коли вернув, публика урядила єму величаву овацию і обсипала цьвітами, а відтак видано бенкет в єго честь. На бенкеті сенатор Мехелін виголосив промову, в котрій критикував діяльність Бобрікова, і заявив, що він на власну руку гнобить полїтичне і суспільне житє Фінляндиї і хоче відобрати Фінляндиї конституцийну свободу. Відповідию на сю політичну демонстрацию був указ, обмежаючий свободу зборів в Фінляндиї. На будуче полїтичні промови можуть бути виголошувані на зборах виключно за дозволом ґенерал ґубернатора.

Після донесень Berl. Tagblatt-у в Петербурга Росия ладить ся енерґічно до походу на Пекін зі сторони північної. Той похід наміряє устроїти на власну руку. Скора мобілїзация Росиї вказує на те, що она зачеркнула собі поважні операциї з північної сторони, де сибірска зелїзниця становить точку опору для военних кроків. Оногди виїхало з Москви знов 56 офіцирів поспішним поїздом сибірскої зелїзниці, дальше 94 лікарів войскових призначено до служби в Азиї а щодень появляють ся в заряді „Червоного хреста" нові іменованя. — Начальник німецкої фльоти в Таку телеґрафує дня 15 с. м. подробиці о битвах з дня 13 і 14 липня в Тієнтсіні. Борба дня 13 була нерішена, бо Хінці завзято боронили ся. Дня 14 липня европейскі войска взяли всї хіньскі становища і забрали їм 62 армат. Дальше доносить той начальник, що дня 18 с. м. буде відкрите правильне полученє зелїзне між Таку а Тієнтсіном, а зелїзничу службу будуть робити росийскі вояки доти, доки военне положенє не позволить віддати служби зелїзничим урядникам. Анґлїйский адмірал хотів, аби то відданє служби відбуло ся зараз тепер, але инші команданти войск на то не згодили ся.

Всї депеші, які в послідний хвили надійшли до Европа, згідно потверджують вість про вимордованє Европейців в Пекінї. Число жертв оцінюють що найменше на 800, а в тім числї всїх урядників зелїзниці Пекін-Гонкон. Кн. Туан лично кермував різнею. Льондоньскі дневники оголосили вже некрольоґ анґлїйского посла і инших Анґлїйців пробуваючих в Пекінї, уважаючи їх всїх за пропащих. Здає ся, що різня в Пекінї була знаком до революциї в цїлій Хінї. Віцекоролї в Гупан, Квансі і Гонан прилучили ся до кулаків і ухвалили поступити після наказу кн. Туана, т. є. вирізати всїх христіян осілих в їх провінциях.

4

ЗА ХЛЇБОМ.

З польского — Генрика Сенкевича.)

(Дальше).

II.

В Новім Йорцї.

Сходячи в Новім Йорцї з широкої улиці Бродує до порту, в напрямі Четтем сквер, і перейшовши кільканайцять примежних улиць, подорожник стрічає часть міста чим раз біднійшу, більше опущену і понуру. Улички стають чим раз вузші. Доми, будовані може ще голяндскими поселенцями, порисували ся і покривили за той час: дахи на них запали, тинк повідпадав з мурів, а самі мури запали в землю так, що вікна сутерен ледве горішним берегом виставють понад брук улиці. Дивні кривулї заступають тут місце улюблених в Америці простих ліній; дахи і стіни, не витягнені під шнур, копичать ся одні на другі розчіхраною дахівкою.

З причини прибережного положеня тої части міста, калужі у вибоях уличних не висихають тут майже ніколи, а малі, щільно забудовані площі, подібні до саджавок, наповнені густою, чорною і стоячою водою. Вікна одертих домів понуро переглядають ся в тій воді, котрої плюгава поверхня пестрить від кусників паперу, шмат, дерева і бляхи від корабельних пак; такими самими лахами закинені цїлі улиці, а радше цїла покриваюча їх верства болота. Всюди видко тут бруд, нелад і людску нужду.

В тій дїльници суть т. зв. бордінґгавзи чи заїзди, в котрих за два доляри на тиждень можна дістати нічліґ і цілковите удержанє; тут суть також шинки, в котрих для ловлї китів вербують всякого рода голодранців на кораблї; покутні аґітациї венецуельскі, екваторскі і бразилїйскі, аби намавляти до кольонізациї тамтих краів, і давати жовтій пропасници як найбільше жертв; смердячі кухнї, що живлять своїх гостий соленим мясом, гнилими устрицями і рибами, яких певне сама вода викинула на берег; тайні доми гри в кости, хіньскі пральнї, ріжні притулки для моряків; тут вкінци печери злочину, нужди, голоду і сльоз.

А однако та часть міста рухлива, бо цїла еміґрацийна, що не має навіть поміщеня в касарнях Кесль-Гарден, а не хоче або не може піти до т. зв. „уоркінґгавзів" або робітничих домів, збирає ся тут, мешкає, жиє і умирає. З другої сторони можна сказати, що коли еміґрация єсть шумовинами европейскої суспільности, то мешканці тих уличок суть шумовиною еміґрациї. Ті люди дармують по части задля недостачі роботи, а по части залюбки. І тут ночами досить часто роздають ся револьверові вистріли, крики о поміч, захриплї скажені голоси муринів, що товчуть себе головами. В день кождої хвилї цїлі купи волоцюгів, в обдертих капелюхах, з люльками в зубах приглядають ся борбам на пястуки і закладають ся притім від цента аж до пятьох за кожде вибите око. Дїти білі і малі мурини з кучерявими головками, замість сидїти в школї, волочать ся по улицях, клекочуть кусниками волових ребер, або глядають в болотї останків страв, помаранч, бананів; змарнілї ірляндскі жінки витягають руки до лїпше одїтого чоловіка, коли там заблукає ся.

В такім пеклї віднаходимо давних наших знакомих: Лаврона Топорка і єго дочку Марисю. То паньство, якого надїяла ся, було сном і як сон щезло, а в дійстности представлює ся нам ось тепер як тісна комнатка, запала в землю о однім вікнї з повибиваними шибами. На стїнах комнатки чорніє плюгава плїсень і смуги вогкости; при стїні стоїть заржавіла і дірава зелїзна печ і столик о трех ногах; в кутї трохи ячмінної соломи заступає ліжко.

То всьо. Старий Лаврін клячить перед печию і глядить, чи у вигаслім попелї не скрила ся де яка бараболя і до того гляданя вертає кождої хвилї дармо.... вже другий день; а Марися сидить на соломі і обіймивши руками колїна, глядить неподвижно в землю. Дївчина хора і змарнїла. То немов та сама Марися, але єї румяні колись лиця глубоко запали, тїло стало блїде і хробливе, цїле лице якось дрібнійше як давно, а очи великі і задумані. Знати на єї лицяи вплив гнилого воздуха, журби і нужденної поживи. Живили ся лиш бараболями, але від двох днів вже й бараболь не стало. Вже тепер не знають, що будуть дїяти і чим дальше жити. Минає третий місяць як тут мешкають і сидять у тій ямі, отже не стало гроший. Старий Лаврін пробовав питати о роботу, але єго навіть не зрозуміли, чого хоче; ходив до порту двигати пакунки і накладати

З усїх сторін доносять, що мордують місіонарів і християньских Хінців. Ватикан одержав потверджене вісти, що велике число місіонарів вимордовано. Понятє про можливі розміри погрому дають слідуючі цифри: Загальне число місіонарів в Хінї виносить 8000, між котрими є 400 Хінців: Християн 700—800.000, число церквей і каплиць 3000. Найбільше місіонарів мають Французи, бо 600. Окрім того мають 600 каплиць і 800 шкіл. До них належить 200.000 християн. Єзуїти мають вікарияти в двох провінциях, 60 місіонарів, 900 каплиць, 900 шкіл і 125.000 християн. Італїянцї мають 80 місіонарів і повнять службу в 500 каплицях для 80.000 християн.

Новинки.

Львів дня 19-го липня 1900.

— **Є. В. Цїсар** жертвував з своїх приватних средств для потерпівших від повений в Галичинї 20.000 корон, а президия Намістництва розіслала вчера ту запомогу до дотичних старостств

— **Іменованя** Wiener Ztg. оповіщує: Цїсар іменував управителя руских рівнорядних кляс при гімназиї в Коломиї Софрона Недїльского, директором рускої гімназиї в Коломиї.

— **Ратункова акция для навіщених повенню.** В виду нещасть нанесених остатною повенню зібрали ся онодї у Львові на нараду посли до державної ради: Абрагамович Евген, Генцель, Меруновнч, Сапіга, Блажовский Мариян, Рошковский, Богданович, Вайгель, Блажовский Юлїян, Рихлїк, Цьвіклїньский, Козловский, Знаміровский, Біндер, Гарапіх, Дулемба і Шептицкий, щоби застановити ся над питанем, в який спосіб зарадити крайній нуждї населеня потерпівшого від повений. На нарадї ухвалено звернути ся телеграфічно до президента мінїстрів дра Кербера з жаданем, щоби державні власти взяли ся сейчас за енерґічну акцию ратункову: до мінїстра скарбу о здержанє податкових екзекуций і о зарядженє, щоби в як найскоршім часї оцїнено шкоди нанесені повеню, в цїли відписаня податків; до мінїстра для Галичини, дра Пєнтака, телеграфовано з прошенем, щоби підпер повисші жаданя, а в кінци до намістництва і до краєвого Видїлу о можливу сейчасову поміч.

— **Руский народний театр** переїздить дня 23 с. м. з Мостиск до Яворова, де 24 у вівторок дасть перше представлене. Репертуар: 24 с. м. „Кляте серце“, образ народний 5 акт. Тобилевича з співами і танцями; 26 с. м. „Бідне дївча“, оперета Куна; 28 с. м. „Шалавила“, комедия Глїньского; 29 с. м. „Запорожець“ і „Вечерницї“; 31 с. м. „Ямарі“, оперета Целлера. З уваги, що наш театр вже від 8 лїт в Яворові не був, а так репертуар як і гра артистів всюди навіть найвибагливійшу публику задоволює, маємо повну надію, що Яворів щиро і оцїнить належито сю руску інституцию.

— **Прогулька до Яремча.** Заходом станиславівского Бояна відбуде ся в недїлю дня 22-ого липня (невідклично) прогулька до Яремча а также вечером о год. 7 концерт з добірною програмою, в котру війдуть хори мужескі, соля і продукциї камерної музики. Чистий дохід з концерту призначує ся для потерпівших від повени. — Провід прогульки обійме др. Коцюба, котрий вже рано о год. 9, відтак другий раз о год. 1 в полудни буде на двірци в Яремчи очікувати участників прогульки. Відтак звиджені будуть в двох партиях, т. є. рано і пополудни, що найкрасші місця Карпат і романтичної долини над Прутом. В разї непогоди, прогульку заступили би забави товариски в сали Штайнґрабера. Білети вступу на концерт, як також білети участи в прогульцї можна дістати в Народ. Торговлї в Станиславові або у п. Дзямского в Яремчи. Запрошений окремих не розсилає ся, длятого сею дорогою запрошує Видїл станисл. Бояна уклінно П. Т. Родимців до участи в прогульцї і концертї в горах карпатских.

— **Вечерницї в память Марк. Шашкевича** уладжує дня 2 серпня с. р. філїя „Просьвіти“ в Камінцї струм. при співучасти 16 найдобірнїйших сил співучих питомців духовної семинариї і аматорів-співаків повіта, піяніста п. Людкевича і китариста о. Купчиньского. Програма оголошена буде пізнїйше. Дохід призначений на добродійні цїли. По вечерницях відбуде ся забава з танцями.

— **Іспит зрілости** в ц. к. семинариї учительскій в Сокали відбув ся в днях від 2 до 11 с. м. До іспиту зголосило ся 29 учеників публичних і 12 екстернїстів. Іспит здали: Освальд Франк, Григорий Гудим, Іван Юськів, Григорий Качковский (з відзн.), Йосиф Касиян, Василь Кузьмак (з відзн.), Фелїкс Мірковский, Теодор Мусїй, Павло Росс, Теофіль Сербеньский, Прокіп Войтків, Теодор Вибранець, Стефан Висоцкий (з відзн.) та Володислав Кравчиньский (екст.) До іспиту поправчого призначено 11 учеників публичних і 5 екстернїстів, репробовано 4 учеників публичних і 3 екстернїстів; 3 екстернїстів відступило від устного іспиту.

— **З руского товариства педаґоґічного.** I ше засїданє нового видїлу відбуло ся 12 червня с. р. під проводом голови дир. Харкевича. Видїл уконституований ся в той спосіб, що заступником голови вибрано проф. Василя Білецкого, касиеркою п. М. Білецку, контрольором дра Вол. Коцовского, секретарем п. Танчаковского. Комітети для інституту хлопців і для женьского інституту зістали ті самі. Адмінїстраторкою маґазинеркою вибрано п. Ольгу Барвіньску, референтом філїй п. К. Паньковского, а реферат розпродажи цеголок на бурсу учит. поручено дрови Пачовскому. До комісиї видавництв вибрано: Білецкого, Кокорудза і дра Пачовского. — Опісля переведено довшу дискусию над справою бурси, котру має ся заложити, і вибрано комітет, що на слїдуючім засїданю має подати конкретні внесеня що-до основаня тої бурси. До того комітету вибрано п. Білецку і пп. Паньковского, Танчаковского і Чижа. Референт філїй повідомляє видїл о перших зборах новоосновуючої ся філїї в Перемишли. — Наконець принято 13 нових членів. — На засїданю видїлу дня 6 с. м. ухвалено: 1) у вересни сего року отворити бурсу для бідної шкільної молодїжи; 2) курс видїловий для І ої ґрупи отворити 1 жовтня с. р.; 3) принято 12 нових членів.

вуголь на кораблї, але не мав тачок, а впрочім Ірляндцї підбили єму зараз очи; хотів причепити ся до будови доків з сокирою, і знов підбито єму очи. До того який то робітник, коли не розуміє, що до него говорять?! Де встромив руки, до чого хотів взяти ся, куди обернув ся, всюди висьмівали его, відпихали, били; то й нїчого не найшов, нї звідки гроша не міг заробити нї випросити. Волосє побілїло єму з журби, вичерпала ся надія, скінчили ся гроші, а починав ся голод.

В краю між своїми, колиб і всьо стратив, колиб зломила его недуга, колиб дїти вигнали его з хати, то.... взяти-б єму лиш костур у руки, стати під хрестом або при дверех церкви і співати! Пан переїздив би, дав би десятака, пані з повоза висилала би дитину з грошиком в рожевій ручцї і з великими вдивленими в дїда очима; господар дав би пів боханця хлїба, господиня трохи солонини і можна би жити, хочби як птах, що нї сїє нї оре. До того як би так під хрестом стояв, мав би над собою его рамена, в горі небо, а довкола поля і в тій сїльскій тишинї Господь Бог почув би его молитву. А тут в тім містї щось так страшно гуділо, немов би в якій великій машинї, так кождий рвав ся наперед, так глядів лиш перед себе, що чужої недолї нїхто не доглянув. Тут просто голова крутила ся, руки опадали, очи не могли всього помістити, що в них лїзло, а гадка одна другу дігнати. Тут всьо було якесь дивне, чуже, відтручуюче і таке розігнане, що кождий, хто не умів в тім крузї крутити ся, мусів вилетїти з колеса і розбити ся силою розгону як глиняний горнець.

Гей! яка ріжниця! Ось в спокійних Липинцях Лаврін був господарем і урядником, мав господарство, честь у людий, певну ложку страви кождого дня; в недїлю виходив з сьвічкою перед престол; а тут був послїдний між всїми, був як пес заволока на чужім подвіри, несьмілий, дрожачий, згорблений і зголоднїлий. В перших днях недолї часто спомини говорили: „Лїпше було тобі в Липинцях“. Совість кричала: „Лавріне, чому ти покинув Липинцї?“ Чому, бо его Бог покинув. Він і тепер ніс би свій хрест, терпів би, колиб перед ним був де конець тої тернистої дороги; однако добре знав, що кождий день буде чим раз більшою мукою і кождого рана сонце осьвітить чим раз більшу нужду і его і дївчини. Отже що? Має скрутити мотузок, помолити ся, і повісити ся? Він не боїть ся смерти, але що буде з дївчиною? Коли о тім всїм гадав, то чув, що его не лише Господь відступив, але що й розум покидає его. Не було нїякого сьвітла в тій тьмї, яку перед собою бачив, а найбільшого болю не умів навіть назвати.

А тим найбільшим болем була туга за Липинцями. Мучила его день і ніч, а мучила тим страшнїйше, що не знав, що то таке, чого єму треба, до чого в нїм его душа рве ся і так мучить ся: а єму треба було соснового лїса, поля, хат солом'ю критих, і панів, і хлопів, і сьвящеників, і всього того, над чим висить кусень рідного неба, а до чого, як серце пристане, то не відірве ся, а як відірве ся, то кровю обливає ся. Він чув, що щось его у землю давить. Хвилями був би пірвав себе за волосє і товк би головою о мур, або кинув би на землю, або вив би як пес на ланцуху, або кликав би як шалений — кого? — сам не знав. Ось вже гне ся під тим незнаним тягаром, вже паде, а тут чуже місто гудить і гудить; він стогне і взиває Ісуса, а тут нїгде нема хреста, нїхто не відповідає, лиш місто гудить і гудить, а на тапчанї сидить дївчина з очима встромленими в землю — зголоднїла і тихо терпить. Дивна річ! Сиділи з дївчиною заєдно разом і часто цїлими днями одно не відозвало ся нї словом до другого. Зле і тяжко було їм так жити, але о чім мали говорити? Лїпше не тикати болючих ран. Хиба о тім що вже нема нї гроший в кишени, нї бараболь в печи, нї ради в голові.

І помочи не зазнали нї від кого. Поляків живе в Новім Йорцї дуже богато, але нїхто заможнїйший не живе в околицях Четтем-сквер. В другім тижни по приїздї пізнали вправдї дві польскі родини, одну із Шлезка, другу від самого Познаня, але й они вже давно голодом морили ся. Тим із Шлезка умерло вже двоє дїтий, третє було хоре, а однако вже від двох тижднїв спала разом з родичами під мостом, а всї живили ся лиш тим, що найшли на улици. Пізнїйше взяли їх до шпиталїв і не знати, що з ними стало ся. Другій родинї також зле дїяло ся, а навіть гірше, бо отець пив. Марися ратувала жінку поки могла, але тепер сама потребувала поратунку.

Могли вправдї обоє з вітцем піти до польского костела в Гобокен. Сьвященик давби хоч иншим о них знати, але чи они знали, що есть який костел або який польский сьвященик; або могли з ким розмовити ся, кого спитати? В той спосіб кождий виданий крайцар був для них немов степенем по сходах, що вели у пропасть нужди.

Сиділи в тій хвили, він при печи, она на соломі. Минула одна година і друга, в комнатї робило ся чим раз темнїйше, бо хоч то було полудне, але мрака вставала з води, яко звичайно несняною порою, мрака тяжка, проймаюча. Мимо того що на дворі було вже тепло, обоє дрожали в комнатї від холоду; вкінци Лаврін стратив надію, аби що найшло ся в попелї.

— Марисю — сказав — не можу вже видержати і ти не видержиш; піду над воду наловити дерева: напалимо в печи, а може найде ся що з'їсти.

Не відповіла нїчого і він пішов. Научив ся вже ходити до порту і виловлювати кусники дошок від пак і корабельних скринь, які вода викидає на берег. Так роблять всї, котрі не мають за що купити вугля. Часто поштов-

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і виховане.

— **Ц к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Північно німецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. З днем 1 серпня 1900 увійде в житє нова тарифа (часть II., зшиток 2).

Телеґрами.

Рим 19 липня. Папа вислав письмо до кардинала вікария, в котрім каже, що сумні події в Хині не лиш наповняють его душу сумом задля проливу крови тількох християн, але крім того будять в нім побоюване що-до положеня тамошних апостольских вікариятів.

Берлин 19 липня. Більов заявив тутешному хіньскому послови, що аж до дальшого зарядженя заборонює ему висилати шифровані депеші; всї телеґрами мусить він перед відосланем предкладати державному секретареви до потверджения.

Вашинґтон 19 липня. Американьский консуль в Сеуль доносить, що кулаки і хіньскі войска стоять на граници Кореї.

Петербург 19 липня. Телеґрама з Іркутска доносить дня 17 с. м., що Хінцї бомбардують Блаґовещеньск. Росияни мали займити хіньске місто Айґун, недалеко Блаґовещеньска.

Льондон 19 липня. Льорд Робертс доносить з Преториї, що Бури напали на ліве крило его армії, під проводом ґенерала Полекарева, і хотїли взяти приступом его позициї. Анґлійцям по довгій борбі удало ся відкинути Бурів.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 18-ого липня 1900.	пла-тять К. с.	жа-дають К. с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	640·—	650—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	360·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	531·—	539·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	480·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	91·70	92·40
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}$%	98·30	99·—
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краев.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краев. .	93·—	93·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	91·30	92·—
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ літ.	91·50	92.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·—	91·70
III. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	96·30	97·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·—	100·70
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$%	99·50	100·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·—	93·70
Позичка краев. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	88·50	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	69·50	72·50
Міста Станиславова	127·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	—·—	—·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	20·—	21·—
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	22·75	23·50
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	63·50	65·50
Базиліка 10 К. (Курс віденьский)	12·50	13·50
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8·50	10·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·30	11·45
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок німецких	118·20	118·80
Доляр америк.	4·80	5·00

хували его там при тім полові, але часто нї; часом лучало ся найти і дещо до їди, які рештки зіпсованої ярини, викиненої з корабля, а крім того, коли ось-так ходив в мраці і глядав, чого не згубив, то хвилями забував о своїй недоли і о тій тузї, що его найбільше із всього нищила. Вкінци прийшов над воду, а що то була пора снїданя, то над берегом крутило ся лиш кількох малих хлопців, що стали вправдї зараз кричати на него, кидати чорним болотом і мушлями, але не могли его побити. Ріжних дошок колисало ся досить на воді: одна филя приносила їх, друха відносила на глубину. Вскорі наловив їх досить.

Колибали ся також купки якоїсь зеленини на фили, може було в них що до їди, але що були лекші, не приплививали до берега, то й не міг їх дістати. Хлопці кидали на них шнури і так їх притягали до себе, він не мав шнура, отже лиш лакомо дивив ся, ждав аж хлопці відійдуть і переглядав ті рештки ще раз та їв, як що видалось ему пригідним до зїдженя. О тім що дівчина також не їла, не гадав.

Але доля мала ему усьміхнути ся. Вертаючи до дому, стрітив великий віз з бараболею, що в дорозї до порту застряг у вибою і не міг рушити. Лаврін вхопив зараз за спиці і почав з візником пхати колеса воза. Тяжко було, аж его в плечах заболїло, але вкінци конї торгнули, віз вискочив а що був з верхом насипаний то упало з него досить бараболь і покотило ся в болото. Візник ані не гадав їх збирати, подякував Лавронови за поміч, крикнув на конї і поїхав.

Лаврін кинув ся сейчас на бараболї, позбирав їх хапчиво дрожачими руками, сховав за пазуху і зараз ліпша надія вступила ему в серце. В голодї найдений кусник хлїба, видае ся найденим щастем; отже Лаврін вертаючи до дому, тихо бурмотїв:

— Га, слава Богу, що зглянув ся на нашу недолю. Дрова суть, дівчина розпалить огонь, бараболь тілько, що на два рази вистане. Господь милосердний. В комнатї зробить ся зараз веселїйше. І дівчина півтора дня не їла, то утїшить ся. Господь милосердний!

Так приговорюючи двигав одною рукою дошки, другою сягав що хвилї, чи бараболї не випадають із за пазухи. Ніс великий скарб, отже підносив очи з вдячностию до неба і знов бурмотїв:

— Я вже гадав: украду, а тут без крадежи упало з воза. Ми не їли, то будемо їсти. Господь милосердний! Мариська зараз встане з соломи, як довідае ся, що маю бараболї.

Тимчасом Марися від часу его відходу не рушала ся з соломи. Бувало що як Лаврін приносив рано дров, то напалила в печи, принесла води, зїла, що було, а відтак цїлими годинами вдивлювала ся в огонь. Глядала і она в своїм часї роботи. Наймили еї навіть до одної гостинницї помивати горшки і замітати; але що не могли з нею розмовити ся, що зле виповняла прикази, бо їх не розуміла, то вигнали еї за два днї. Відтак нїчого вже не глядала і нїчого не найшла. Цїлими днями сидїла дома, боячись вийти на улицю, бо там зачіпали еї Ірляндцї і пянї моряки. Задля того дармованя була ще нещасливійша. Туга гризла еї, як ржа зелїзо. Була навіть нещасливійша від Лаврона, бо до голоду, до тих всїх мук, які терпіла, до того пересьвідченя, що нема для них нї ради, нї ратунку, нї завтра, до страшної туги за Липинцями, докидала ще тягар гадки о Яську. Вправдї він їй присягав і говорив: Куди ти обернеш ся, туди й я, але она їхала тодї бути панею і дідичкою, а тепер як то всьо змінило ся!

(**Дальше буде**).

Рух поїздів зелізничних

важний від 1-го мая 1900, після середно-європ. год

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Отружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·13	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави руської
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руської
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Черновців
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·24	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улішпень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дїйстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дїйстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белєтристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Реймонта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих иньших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянґого*, *Ор-Ота* і иньших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою;

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавемана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).